

عنوان مقاله:

دیپلماسی و رفتار سیاسی در اسلام

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

سیدمرتضی فیاضی بروجنی - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم سیاسی

خلاصه مقاله:

رفتار دیپلماتیک هر سیاستمدار در روابط بین المللی، مبتنی بر چارچوب های ارزشی است که حکومت بدان ها پای بند است. شناسایی این مبانی، گام اول در مباحث سیاسی است. در این مقاله ماهیت، اصول و ویژگی های دیپلماسی اسلام با محوریت سعدی را تشریح خواهیم کرد. حکومت مندی شیوه بررسی احتمالات کنش و رفتار آدمی در محیط سیاسی و کنترل کردن آنها می باشد. رفتار سیاسی و سیره عملی پیامبر اسلام و امام علی (ع) بیانگر خطوط کلی رفتار سیاسی اسلام در حوزه دیپلماتیک و سیاست خارجی است. از سوی دیگر، مطالعه رفتار خارجی نظام خلافت در عصر خلفای نخستین، امویها، عباسی ها و دوره های پس از آن، دگرگونی های تاریخی رفتار سیاسی و دیپلماسی دولت اسلامی را بیان می کند روش های علمی در علوم سیاسی اغلب از دیدگاه مارکسیستی، ساختاری و کارکردی سنت حکومت مندی در ایران را مورد واکاوی قرار میدهند. نظریه های استبداد ایرانی، زوال و گسست اندیشه سیاسی در ایران، تصلب سنت و ناخودآگاه تداومی ریاکارانه در این دسته جای می گیرند. سازه های معناگرای حکومت مندی سعدی را در مدل شبانی و اندرزنامه نویسی با توجه به سنت ادبیات فارسی در هفت سازه معنایی در جهت اعمال کردن و محدود کردن قدرت بررسی کرده اند. در این مقاله، اهداف و ابزار دیپلماسی مورد بررسی قرار گرفته و تامین سعادت و کمال از رهگذر استقرار صلح و امنیت جهانی و همچنین استقرار عدالت اجتماعی و تامین منافع ملی مسلمانان از مهم ترین اهداف دیپلماسی اسلامی تلقی گردیده است. در بحث از ابزارهای دیپلماسی به طرح این مقوله در سه حوزه اصلی: سیاسی فرهنگی، اقتصادی و نظامی پرداخته اند.

کلمات کلیدی:

دیپلماسی، دیپلماسی اسلامی، رفتار سیاسی، اسلام، سعدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/729109>

